

ся отрекохъ отъ юнака си, и подбѣгвахъ едни при дука Аркскаго, а други при Гюизи, но съ исключеніе само на Аннеза и на пріятелитѣ му, на които славолюбіето имаше на умъ да побѣди ужъ; послѣднитѣ войскари на лудыйтъ, за да покажатъ услугъ на убійцытъ му, вврлятъ ся съ тѣхъ наедно на оклосанното му тѣло, рыкающе влачахъ го низъ сливницытъ (гырызитѣ) на градътъ, и когато то вече станъ да ся не познава като чловѣческо тѣло, закытихъ го въ блатницытъ на Порта-Нолапо, други тичахъ носяще главж-тъ му на сулицъ, при Хенриха Гюизи, при Шатильона и при Дука Аркскаго за да зематъ награджъ, послѣ вврлихъ въ сливницытъ на градскытъ нечистоты послѣднійтъ останъкъ на главатаря си! Послѣ запалихъ кѣщицѣтъ му, и като горѣше тя, тѣ направихъ хоро около нейъ, послѣ раз-носахъ на литаніѣхъ святаго Януарія, запалихъ радостны огневе по всичкото краеморіе прѣдъ градътъ, и водахъ тър-жественно новытъ дукъ на *Неаполитанскѣтъ републикѣ*.

Таквази е станъта на народытъ всѣкждѣ и всякога, заключава историкътъ, таквазъ и ще бѣде до скончаніето на вѣковетѣ.

Но да не мислите че тука ся свършна исторіята на Мазаніеловытъ величія и на постыдничествата на станъта..... почакайте малко и послѣдвайте ны до крайтъ.

XXII Пузолянка-та.

Ный рѣкохмы че Аннезо търсяше протовутежностъ и утрешній день му прѣдстави благоврѣміе да ѣхъ намѣри.

Когато цѣлъ ноцъ останъ недвижима и като мрътва въ келіѣтъ си, Пузолянката дойде на себе си и ся чудя-ше какъ е останъла още жива. При това чудно нѣщо па-истинъ, но всякога почти истинско, като разбра че тѣгата ѣ не може отъ това по нататѣкъ да иде, осѣти себе си повече силна въ тѣзи безусловнѣ и положителнѣ злоче-стнѣ, нежели въ вчерашнытъ усилія и сумѣтнія. А като прѣ-